

zottság felkérésére - bizományi kezelésbe - átvettük az üzemi könyvtár anyagát, elkülönített raktári részt biztosítva részére. Leltári nyilvántartása továbbra is külön történik, a könyvek kölcsönzését pedig megkülönböztetett /piros/ színű kartonon végezzük. A két könyvtár-típusnak egy helyen, egy kézbe történt egyesítésével a szakkönyvtár olyan rendkívül előnyös propagandához jutott, amely se külön pénzbe, se időbe, se fáradságba nem kerül. Az egyesült két olvasótábor kölcsönösen megismerkedik a szak-, illetve a szépirodalommal, amely végül is legfőbb érdeke és óhaja mindkét könyvtár-típusnak.

A szakkönyvtárak módszertani munkájának segítése és irányítása érdekében kíváncsi lennék végül, ha az OMK módszertani osztálya gyakori látogatások rendszeresítésével eleven kapcsolatot tartana fenn velünk. A fennálló könyvtári problémák megbeszélésére az ilyen állandó jellegű érintkezés feltétlenül eredményesebb, mint a többnyire elvi síkon mozgó továbbképző tanfolyamok, előadások.

Szeretném, ha az itt vázolt tapasztalataimat, javaslataimat kartársaim megértéssel fogadnák, és ezzel kapcsolatos egyetértő vagy ellenkező véleményüket mielőbb megírnák valamennyiünk okulására.

Dr. Kormány László

- x - x - x -

MEGJEGYZÉSEK AZ OLVASÁSRA-NEVELÉS KÉRDÉSÉRŐL.

Tóth Árpád sok szerteágazó problémát felvető, nagyon tanulságos cikkében^{x/} - úgy vélem - ellentmondás van a cikk címében jelzett és a cikkben valóban megírt probléma között. A címben az olvasásra nevelésen van a hangsúly, magában a cikkben viszont olyan adminisztratív-szervezési kérdésekről van szó, amelyek alkalmasak lehetnek ugyan arra, hogy az olvasásra-nevelés nehéz feladatát megkönnyítsék, de semmiképpen sem tekinthetők /a szó valódi értelmében/ nevelésnek.

^{x/} Hogyan neveljük a dolgozókat a műszaki irodalom olvasására?
-Műszaki Könyvtárosok Tájékoztatója 1957, 3. sz. p. 12-16.

Hogy az az anyagi érdekeltségre alapozott szervezés, amelyet Tóth Árpád javasol, meghozná-e a kívánt eredményt, előrelátni igen nehéz, az azonban aligha kétséges, hogy ezen az alapon komoly olvasókat nevelni nem lehet. Kíváncos, hogy az olvasónak legyen anyagi haszna is, de ha az olvasó csak ezért olvas, akkor sohasem válik igazi olvasóvá. Az igazi olvasó nem a haszonból indul ki, hanem valamilyen problémából, amely őt mélyen érdekli, izgatja. Valamely probléma megoldatlansága miatt érzett izgalom és feszültség viszi őt a könyvtárba, s nem számolja ki azonnal, hogy ha megtalálja az irodalomban a megoldást: mennyit vághat majd zsebre. Ilyen olvasókat valóban nevelni kell, s amíg a könyvtárakat használók közül legalább néhányan ilyenekké nem válnak, nem mondhatjuk, hogy nevelő munkát végeztünk. Az olvasásra nevelés pedig sem nem "szakszervezeti", sem nem "állami", hanem könyvtárosi feladat. Az olvasásra nevelést rátermett, átlagon felüli műveltségű, hivatásukat mélyen átérző könyvtárosok nélkül semmilyen szervezési formában nem lehet megvalósítani. Különben is: az olvasásra neveléshez elsősorban könyvtár kell, s ha van könyvtár, akkor szükség van könyvtárosra is, aki megteremti a kapcsolatot a könyvek és az olvasók között. Az igazi olvasó az, akinek állandó, szoros, nélkülözhetetlen kapcsolata van a könyvekkel, s a könyvtáros /vagy bárki más/ akkor végez nevelő munkát, ha ezt a kapcsolatot meg tudja teremteni azokban is, akik erre önmagukban nem képesek.

Véleményem szerint üzemi műszaki könyvtárak /bármilyen kicsinyek is/ és műszaki könyvtárosok nélkül a Tóth Árpád cikkében felvetett probléma nem oldható meg sikeresen. Ezen a véleményen akkor sem kell változtatni, ha nem könyvekről, hanem folyóiratcikkekről vagy más dokumentumokról van szó. A folyóiratcikkek felhasználásában és rendezésében sem lehet nélkülözni a műszaki könyvtár állományának rendezett ismeretkészletét és a műszaki könyvtáros rendszerező munkáját, utbaigazító tanácsait.

Dr. Györe Pál

- x - x - x - x -